

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobců: a) **M. Š.**, b) **H. Š.**, oba zast. JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti: 1/ M. S., 2/ Ing. J. S., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2010, sp.zn. SZ 141913/2010/KUSK REG/IP, č.j. 199961/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce M. Š. se odmítá.
- II. Žaloba žalobkyně H. Š. se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně H. Š. do výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Mšeno, odboru výstavby a územního plánování (dále též „stavební úřad“), ze dne 16.7.2010, č.j. 2500/10/Stav. (dále též „prvoinstanční správní rozhodnutí“), a výrok II. citovaného rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla žalobcům zamítnuta stavba „zděný pilíř pro osazení elektroměrového zařízení budoucí elektrické přípojky nn Mšeno, Hradsko-Mšeno na pozemku parc.č. 530/1, 678/3 v k.ú. Sedlec u Mšena (dále jen „stavba“), potvrzen.

Žalobci v žalobě popsali skutkový stav a namítali, že Ministerstvu životního prostředí ČR (dále též „MŽP“) mělo být spolu s jejich odvoláním zasláno i jejich vyjádření, v němž by měli možnost napadnout nesprávnost podkladového rozhodnutí. To si však žalovaný neobstaral ani o ně žalobce nepožádal. Poukazovali na vadu „Poučení“ podkladového rozhodnutí ze dne 24.5.2010, č.j. 01052/KK/2010/AOPK (pozn.: Závazné stanovisko CHKO Kokořínsko, Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterým AOPK vyjádřila nesouhlas se stavbou žalobců, dále jen „závazné stanovisko AOPK“), kde je uvedeno, že podle § 149 správního řádu není závazné stanovisko samostatným rozhodnutím a nelze se proti němu odvolat, obsah závazného stanoviska lze napadnout odvoláním proti rozhodnutí příslušného stavebního úřadu. I přes výslovnou úpravu obsaženou v § 149 správního řádu a při vědomí právní úpravy správního řádu do 31.12.2005 však žalobci poukazovali na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 21.10.2008, č.j. 8As 47/2005-86, podle kterého závazné stanovisko, jako je kupříkladu souhlas (či nesouhlas) orgánu ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle § 44 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví. Žalobci tak tvrdili vadu řízení, která se podle nich následně projevila v nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Tím, že jim byla odňata možnost vyjádřit se proti závaznému stanovisku AOPK, bylo porušeno jejich právo podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „listina“) domáhat se stanoveným postupem svého práva u jiného orgánu. Příslušný orgán ochrany přírody formuloval právní názor, který byl následně závazný pro správní orgán vydávající rozhodnutí. Odnětí možnosti vyjádřit se k věci je porušením jejich základního práva na soudní a jinou právní ochranu. Dále poukázali na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (dále jen „VS v Praze“) ze dne 29.11.1996, sp.zn. 6A 183/1994, podle něž vady podkladového správního aktu mohou způsobovat i vadu aktu navazujícího, což v daném případě znamená, že vadné závazné stanovisko AOPK a vadné stanovisko MŽP způsobilo vady žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu tvrdili věcnou vadnost závazného stanoviska, neboť žádali o výstavbu zděného pilíře pro osazení elektroměrového zařízení budoucí elektrické přípojky nn Mšeno, Hradsko-Mšeno na pozemku parc.č. 530/1, 678/3 k.ú. Sedlec u Mšena, ale pozemek parc. č. 678/3 se nachází v intravilánu obce, tedy v zastavěném území. Na tomto pozemku byla stavba čp. 14, také na pozemcích sousedících s pozemkem č.p. 678/3 jsou umístěny stavby. Argumentace obsažená v závazném stanovisku AOPK, že pozemek žalobců parc.č. 683/3 (pozn. : správně má být uvedeno 678/3) v k.ú. Sedlec u Mšena, není určen k zástavbě a ani do budoucna není možné s výstavbou na předmětném pozemku počítat, je tak nesprávná. Žalobci se s touto argumentací nemohli vypořádat v samostatném správním řízení a nemožnost uplatnit tyto námitky způsobila vadnost žalovaného rozhodnutí, které se opírá o závazné stanovisko, jež trpí množstvím procedurálních a věcných vad, kdy byl nad rámec uvedeného nesprávně označen pozemek parc.č. 678/3 jako parc.č. 678/7 a nesouhlas AOPK nebyl odůvodněn. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Závazné stanovisko, které s konečnou platností určí, zda vlastník pozemku může svůj pozemek určitým způsobem využívat, se rovněž dotýká jejich práva vlastnit a pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny, příp. čl. 1 Prvního dodatkového protokolu Evropské úmluvy. K tomu žalobci odkázali na rozsudek NSS ze dne 21.10.2008, sp.zn. 8As 47/2005. V závislosti na konkrétních okolnostech případu lze podle žalobců uvažovat i o zásahu do práv na příznivé životní prostředí, které je obsahem čl. 35 odst. 1 Listiny, příp. do práva na včasné a úplné informace o životním prostředí. Výklad zákona o ochraně přírody a krajiny by měl respektovat obě práva, tj. právo vlastnické i právo na příznivé životní prostředí. Vzhledem k tomu, že obsah závazného stanoviska a MŽP tento požadavek nerespektovaly a jako takové se staly

podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, je žalobou napadené rozhodnutí vadný a nezákonný akt.

Žalobci žádali, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil, že jelikož odvolání proti rozhodnutí stavebnímu úřadu směřovalo proti stanovisku dotčeného orgánu (dále též DOS), vyžádal si dne 23.9.2010 žalovaný jeho potvrzení či změnu od nařízeného správního orgánu CHKO, kterým je MŽP. Dne 6.12.2010 žalovaný obdržel potvrzení závazného stanoviska s odůvodněním postoje MŽP k námitkám žalobců. K tomu žalovaný konstatoval, že bylo vydáno souhlasné stanovisko AOPK ze dne 24.5.2010, č.j. 01037/KK/2010/AOPK k umístění oplocení. V závazném stanovisku z téhož dne, č.j. 01052/KK/2010/AOPK, AOPK naopak vyjádřila nesouhlas s umístěním stavby žalobců. Jeho výsledkem je pak odvoláním napadený výrok II rozhodnutí stavebního úřadu a žalobou napadené rozhodnutí. Poučení v závazném stanovisku AOPK ze dne 24.5.2010, č.j. 01052/KK/2010/AOPK je v souladu s § 149 správního řádu. Pokud podle žalobců v předmětném poučení chybí uvedení možnosti podat vyjádření, v němž by mohli napadnout správnost stanoviska DOS, pak tato údajná možnost nemá zákonnou oporu. Podle ustanovení správního řádu není závazné stanovisko samostatným správním rozhodnutím, ale je správním aktem, který je přezkoumatelný v přezkumném řízení provedeném správním úřadem nadřízeným tomu správnímu úřadu, který je vydal. Žalovaný odmítl názor žalobců, že nesouhlasné závazné stanovisko AOPK, potvrzující stanovisko MŽP a následně i žalobou napadené rozhodnutí jsou vadná z důvodu, že předmětem územního řízení je umístění stavby v intravilánu obce. Předmětné pozemky sice leží v intravilánu obce, ale zároveň leží i v III. zóně odstupňované ochrany CHKO Kokořínsko a v zákonném ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl. Proto se na předmětné pozemky vztahují omezení podle zákona na ochranu přírody a krajiny. Vzhledem k lokalizaci navrhované stavby je tedy stanovisko orgánu ochrany přírody nezbytné. Žalovaný připustil, že v citaci potvrzujícího stanoviska MŽP došlo na straně 2 k písařské chybě v označení pozemku p.č. 687/3, který je chybně označen jako p.č. 678/7.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobců uváděla obdobně jako v podané žalobě a tvrdila, že žalobci nabyli nemovitost na základě kupní smlouvy na stavebním pozemku v intravilánu obce, na pozemku byla umístěna stavba č.p. 14. Rozhodli se, že k této stavbě zřídí zděný pilířek s vedením nízkého napětí, protože dům, který je zde postaven, slouží k rekreaci. Bez možnosti napojení na zdroj nízkého napětí se znehodnocuje nejen užívání stavby, ale i pozemku.

Zástupkyně žalovaného k dotazu soudu sdělila, že bylo rozhodováno jen o odvolání žalobkyně H. Š., nikoliv o odvolání žalobce M. Š.. Z jakého důvodu o odvolání tohoto žalobce nerozhodovali, nedovedla vysvětlit, odvolání podal i žalobce M. Š.. K věci samé zdůraznila, že při vydání rozhodnutí vycházeli z ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb. stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), z platné územně plánovací dokumentace a stanovisek DOS. Podle platného územního plánu byl záměr žalobců navrhován v zóně III., kde bylo podle vyhlášky nutno vyjít ze stanoviska CHKO. Dále musel stavební úřad vycházet ze závazného stanoviska DOS, které bylo negativní. K tomu poukázala na str. 3 žalovaného rozhodnutí s tím, že stále platí vyhláška ÚPNSÚ Mšeno z dubna 1999 bod 4) čl. 4 s názvem „Zvláštní požadavky na využitá území“, kde je uvedeno, že záměr výstavby v CHKO

Kokořínsko je třeba konzultovat se správou CHKO v Mělníku a záměry nesmí být v rozporu s plánem péče CHKO. Podle zástupkyně žalovaného se lokalita nachází podle územního plánu v plochách sídel, podrobnější funkční využití lokality územní plán neřeší. Zároveň je oblast součástí III. třetí zóny CHKO Kokořínsko a tam bylo vydáno negativní závazné stanovisko. Záměr je tak v rozporu jak s územním plánem, tak se stanovisky DOS, konkrétně stanoviskem CHKO Kokořínsko z 24.5.2010, ve spojení s negativním stanoviskem MŽP, které se věcně k záměru vyjadřovalo.

Zúčastněné osoby ve vyjádření uvedly, že pozemek p.č. 678/3 je veden jako ostatní, neplodná půda. Ve starých pozemkových mapách je uveden jako skála. Že by na něm stála nemovitost si místní nevzpomínají, nikdo neví nic o tom, že by tam kdy něco stálo. To, co je uváděno jako skalní místnost, je ve skále vyrubaný sklep, které jsou tam všude a byly používány i v minulosti. Žalobce p. Š. říkal, že přípojku hodlá zřídit z důvodu obhospodařování zahrady elektrickými přístroji, sám se vyjádřil, že tam stavět nechce, neboť si uvědomuje, že to není pozemek určený k zástavbě. Bylo to v reakci na přítomného pracovníka CHKO. Pokud se hovoří o kiosku, je tím míněno zabudování hlavní domovní skříně, kam je zavedena přípojka. Říká se tomu pilířek nebo také kiosek, technicky se jedná o stejnou věc.

Zástupkyně žalobců navrhla při ústním jednání k důkazům, které označila v žalobě, provedení dalších důkazů, a sice kupní smlouvou sepsanou ve formě notářského zápisu dne 6.6.1967, stanoviskem MŽP z 10.3.2010 a fotodokumentací pořízenou žalobci v r. 2010. Soud rozhodl, že důkazy navržené žalobci v podané žalobě a při ústním jednání provádět nebude, neboť se z části jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, jež si soud v provedení soudního přezkumu vyžádal a z něhož při něm vychází, a zčásti o důkazy, které jsou pro posouzení řešené právní otázky nadbytečné (kupní smlouva ve formě notářského zápisu ze dne 6.6.1967 a fotodokumentace žalobců z r. 2010).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 149 odst. 1, 3, 4 správního řádu v rozhodném znění závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. (3) Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. (4) Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona v rozhodném znění orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají

a) pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak.

Podle ustanovení § 92 odst. 2 téhož zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. b), d) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny) v rozhodném znění kategorie zvláště chráněných území jsou

- b) chráněné krajinné oblasti,
- d) přírodní rezervace.

Podle ustanovení § 27 odst. 1, 2 téhož zákona k bližšímu určení způsobu ochrany přírody chráněných krajinných oblastí se vymezují zpravidla 4, nejméně však 3 zóny odstupňované ochrany přírody; první zóna má nejpřísnější režim ochrany. Podrobnější režim zón ochrany přírody chráněných krajinných oblastí upravuje právní předpis, kterým se chráněná krajinná oblast vyhláší. (2) Vymezení a změny jednotlivých zón ochrany přírody stanoví Ministerstvo životního prostředí vyhláškou.

Podle ustanovení § 37 odst. 1, 2 téhož zákona je-li třeba zabezpečit zvláště chráněná území, s výjimkou chráněné krajinné oblasti, před rušivými vlivy z okolí, může být pro ně vyhlášeno ochranné pásmo, ve kterém lze vymezit činnosti a zásahy, které jsou vázány na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody. Ochranné pásmo vyhláší orgán, který zvláště chráněné území vyhlásil, a to stejným způsobem. Pokud se ochranné pásmo národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace nebo přírodní památky nevyhlásí, je jím území do vzdálenosti 50 m od hranic zvláště chráněného území. (2) Ke stavební činnosti, terénním a vodohospodářským úpravám, k použití chemických prostředků a změnám kultury pozemku v ochranném pásmu je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

Podle ust. § 43 odst. 3 téhož zákona výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, 26, 29, 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 lze povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, nebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.

Podle ustanovení § 44 odst. 1, 2 téhož zákona bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti. (2) Závazné stanovisko podle odstavce 1 není třeba, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánů ochrany přírody k této dokumentaci.

Podle ustanovení § 90 odst. 1, 15 téhož zákona souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona k plánům a politikám, které nejsou schvalovány ve správním řízení, se též nevydávají ve správním řízení. Souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu jsou závazným stanoviskem podle správního řádu. Odkladný účinek odvolání je vyloučen v případě rozhodnutí o zřízení přechodně chráněné plochy podle § 13, omezení a zákazu činnosti podle § 66 a odebrání rostlin a živočichů podle § 89. (15) V řízeních podle jiných právních předpisů, v nichž mohou být dotčeny zájmy chráněné tímto zákonem, jsou orgány ochrany přírody dotčenými orgány.

Podle přílohy „Správy, jejich sídlo a jejich správní obvody, tvořené národními parky, chráněnými krajinnými oblastmi a jejich ochrannými pásmy, podle ustanovení § 78 odst. 1 téhož zákona: spravuje CHKO Kokořínsko Správa chráněné krajinné oblasti Kokořínsko 6070/1976, se sídlem v Mělníku, správní obvod Chráněná krajinná oblast Kokořínsko na základě zřizovací listiny, kterou je výnos MK ČSR č. 6070/76 (dále též „výnos MK „).

Podle ustanovení § 2 odst. 4 výnosu MK v intravilánech obcí je souhlas podle odst. 2 nutný pouze k demolicím a stavbám, přesahujícím dvě podlaží a ke stavebním pracím, kterými se mění vnější vzhled objektů se zachovanými znaky lidové architektury a objektů historických.

Podle ustanovení § 3 téhož právního předpisu v obcích (osadách), jejichž intravilánem prochází hranice oblasti, tvoří celý jejich intravilán ochranné pásmo, na které se ve věcech územního plánování hledí, jakoby leželo v oblasti.

Předně soud uvádí, že žalobu žalobce M. Š. odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. jako předčasnou, neboť o odvolání tohoto žalobce dosud nebylo žalovaným rozhodnuto.

Podstatou sporu je posouzení, zda stanovisko AOPK, resp. stanovisko MŽP, je tzv. závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu a tedy i jedním z řetězcích správních aktů, které jsou podkladem konečného rozhodnutí ve věci, či samostatným správním rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu podle soudního řádu správního jako takové.

Žalobci k tomu poukazovali na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ve věci sp.zn. 8As 47/2005. Tento rozšířený senát NSS se vyjadřoval k závaznému stanovisku, jako je kupříkladu souhlas (či nesouhlas) orgánu ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, za účinnosti správního řádu z r. 1971 (zákon č. 67/1971 Sb.). Svůj názor NSS však poté přehodnotil ve svém stanovisku rozšířeného senátu v rozsudku ze dne 23.8.2011, č.j. 2As 75/2009-113, v němž ve vztahu k novému správnímu řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) uvedl, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z r. 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s.

A tak tomu bylo v projednávané věci. Žalobci podali návrh na vydání územního souhlasu (podání ze dne 3.2.2010 došlé stavebnímu úřadu 8.2.2010), kde pod bodem V. „Základní údaje o záměru“ uvedli pod bodem 1., že se jedná o dřevěné oplocení bez podezdívky se zde uvedenými parametry, pod bodem 2. žádali, aby byl v plotě umístěn kiosek přípojky nn pro usnadnění péče o pozemek v intravilánu obce elektrickým nářadím jako nejekologičtějšímu způsobu pohonu v délce 9,6 m s tím, že záměr je bez vlivu na okolní

pozemky, kromě 530/1, vše na dotčených pozemcích dle bodu II p.č. 530/1, obec Hradsko, k. ú. Sedlec, ostatní plocha (náves) a p.č. 678/3, ostatní plocha, neplodná půda, obec Hradsko, k. ú. Sedlec. Pod bodem VI. k údajům o tom, zda je záměr v zastavěném území nebo zastavitelné ploše, uvedli, že záměr je v intravilánu obce, na pozemku p.č. 678/3 stálo č.p. 14, s odkazem na přílohu B 10. Pod bodem VIII. k údajům o současném stavu dotčeného území, pozemcích a stavbách na nich uvedli, že v současné době je pozemek otevřený, zabezpečený provizorně po odstranění plotu sousedem, žalobci je 82 let a ruční obdělávání pozemku v kulturním stavu již nezvládá, proto hodlá vybudovat přípojku nn k využití elektrického nářadí, které je ekologičtější než benzinový agregát k výrobě elektřiny, který kromě hluku plodí i emise.

Podle výpisu z katastru nemovitostí (dále též „KN“) jsou žalobci zapsáni jako vlastníci p.č. 678/3 o výměře 431 m² ostatní plocha, neplodná půda, obec Mšeno, k.ú. Sedlec u Mšena, okres Mělník.

Podle závazného stanoviska AOPK podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nesouhlasila s výstavbou oplocení a s výstavbou přípojky, k návrhu oplocení stanovila podmínky (závazné stanovisko ze dne 22.9.2009, č.j. 01923/KK/2009/AOPK). Za tohoto stavu stavební úřad usnesením ze dne 10.2.2010, č.j. 0438/10/STAV rozhodl o projednání záměru v územním řízení z důvodů uvedených v ust. § 96 odst. 1, 4 stavebního zákona.

V průběhu správního řízení (zahájení oznámeno stavebním úřadem dne 8.4.2010, č.j. 1180/10/STAV s veřejným ústním jednáním 6.5.2010 na místě stavby) sdělilo MŽP v podání ze dne 10.3.2010, č.j. 28106/ENV/101137/620/10, žalobci M. Š., že souhlas AOPK má charakter řešení předběžné otázky do jiného správního řízení a bez vydání tohoto souhlasu není povolující rozhodnutí tohoto jiného správního orgánu možné s tím, že při úvaze o tom, zda má být souhlas udělen či nikoliv, je třeba vycházet z účelu a cílů ochrany zvláště chráněného území a srovnat, zda zamýšlená stavba či zamýšlená činnost, podléhající stavebnímu povolení, vzhledem ke konkrétním okolnostem neznamená nepřiměřený zásah do chráněného území. Dále MŽP k poukazu žalobce na § 2 odst. 4 výnosu MK sdělilo, že závazné stanovisko správy CHKO Kokořínsko bylo v jeho věci vydáno na základě § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoliv na základě § 44 odst. 3, jak žalobce dovozuje. Při vydávání závazného stanoviska se § 2 odst. 4 výnosu MK, kterým byla zřízena CHKO Kokořínsko, vůbec neuplatnil. Dále MŽP doplnilo, že o přezkum závazného stanoviska může požádat u MŽP.

To MŽP učinilo sdělením ze dne 29.4.2010, č.j. 628/500/1024134/ENV/10, došlým stavebnímu úřadu dne 3.5.2010, kdy k podnětu žalobce M. Š. přezkoumalo závazné stanovisko správy CHKO ze dne 22.9.2009 ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a dospělo k závěru, že nebylo vydáno v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny ani správním řádem. Konstatovalo, že je z jeho výroku naprosto zřejmé, jaký orgán jej vydal, podle jakých zákonných ustanovení, komu je určeno a co je předmětem posuzování. Chyba v číslech pozemku nebo to, že s odůvodněním autor podnětu nesouhlasí, není důvodem pro označení závazného stanoviska za nezákonné. Ve sdělení MŽP poukázalo na výnos MK s tím, že se oba pozemky, na nichž má být výstavba oplocení a elektropřípojky realizována, nacházejí ve III. zóně odstupňované ochrany CHKO Kokořínsko. Z tohoto důvodu podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodnímu dílu, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona. Toto závazné stanovisko podle odst. 1 není třeba, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve IV. zóně CHKO, a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody v této

dokumentaci. Předmětné pozemky jsou zároveň součástí ochranného pásma přírodní rezervace Kokořínský důl, zřízené v r. 1953. Ochranné pásmo této rezervace nebylo vyhlášeno a proto jej tvoří v souladu s § 37 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny území do vzdálenosti 50 m od hranic zvláště chráněného území. Ke stavební činnosti, terénním a vodohospodářským úpravám, k použití chemických prostředků, změnám kultury pozemku a ke stanovení způsobu hospodaření v lesích v ochranném pásmu je nezbytný podle § 37 odst. 2 zákona souhlas orgánu ochrany přírody.

Při ústním jednání dne 6.5.2010 bylo zjištěno, že se projednávaný záměr liší od původního záměru, ke kterému správa CHKO vydala závazné stanovisko, a je proto třeba požádat o stanovisko nové. Za tím účelem byla žalobcům dána výzva (ze dne 6.5.2010, č.j. 1535/10/STAV) k doplnění o závazné stanovisko AOPK správy CHKO Kokořínsko k aktuálnímu záměru ve stanovené lhůtě.

To žalobci učinili podáním došlým stavebnímu úřadu 8.6.2010. Součástí podání je závazné stanovisko AOPK CHKO Kokořínsko ze dne 24.5.2010, č.j. 01037/KK/2010/AOPK podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2, jímž správa souhlasí s výstavbou dřevěného oplocení. Dále bylo předloženo závazné stanovisko téhož správního orgánu ze dne 24.5.2010, č.j. 01052/KK/2010/AOPK, kterým správa podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vyslovila nesouhlas s výstavbou elektropřípojky nízkého napětí (pozn. : „nn“) a pilíře pro elektroměr na p. č. 530/1 a 678/3 v k.ú. Sedlec u Mšena. V odůvodnění AOPK mj. uvedla, že pozemek žadatelů p.č. 678/3 není určen k zástavbě a ani do budoucna není možné s výstavbou na předmětném pozemku počítat. Do dnešního dne byl předmětný pozemek udržován bez přípojky elektrické energie. Z podkladů a terénního šetření bylo zjištěno, že se pozemky nacházejí ve III. zóně odstupňované ochrany přírody na území CHKO Kokořínsko a v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl. Při vydávání tohoto stanoviska AOPK uplatnila § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, protože se jedná o stavbu v intravilánu osady Hradsko. Výnos MK o zřízení CHKO Kokořínsko stanovil v bližších ochranných podmínkách činnosti vázané na souhlas orgánu ochrany přírody. V intravilánech obcí je podle zřizovacího výnosu souhlas se stavbami a stavebními pracemi omezen pouze na stavby se zachovanými znaky lidové architektury a objekty historické. V projednávané věci AOPK postupovala podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterých správa vydává závazné stanovisko nebo souhlas formou závazného stanoviska. Tato ustanovení zákona platí vždy, když je stavba umístěna na území CHKO, případně v ochranném pásmu přírodní rezervace. V poučení k tomuto závaznému stanovisku AOPK poukázala na ustanovení § 149 správního řádu, podle kterého není závazné stanovisko samostatným rozhodnutím a nelze se proti němu odvolat, jeho obsah je závazným podkladem pro příslušný stavební úřad, obsah závazného stanoviska lze napadnout odvoláním proti rozhodnutí příslušného stavebního úřadu.

Jak dále vyplynulo z obsahu spisového materiálu, byli žalobci stavebním úřadem vyzváni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (sdělení ze dne 14.6.2010, č.j. 2025/10/STAV). Následně pak bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí (ze dne 16.7.2010, č.j. 2500/10/STAV), kterým byl ve výroku pod bodem II. podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítnut záměr umístění stavby zděného pilíře pro osazení elektroměrového zařízení budoucí elektrické přípojky nízkého napětí Mšeno, Hradsko, na pozemku parc.č. 530/1 a p.č. 678/3 v k. ú. Sedlec u Mšena, a dále byly stanoveny podmínky pro umístění stavby schválené ve výroku pod bodem I., tj. k oplocení. K důvodům zamítnutí pod bodem II. výroku rozhodnutí stavební úřad uvedl, že umístění stavby je v rozporu se závazným stanoviskem DOS s tím, že pozemek se nachází ve třetí zóně odstupňované ochrany přírody na území CHKO Kokořínsko a v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl, pozemek p.č. 678/3 není určen k zástavbě, ani do budoucna není možné s výstavbou na předmětném pozemku počítat. Stavební úřad posoudil záměr podle § 90 stavebního zákona a na základě §

92 odst. 2 téhož zákona záměr zamítl. V odůvodnění rozhodnutí je dále konstatováno, že se účastníci k podkladům rozhodnutí nevyjádřili.

O odvolání žalobců rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodl pouze o odvolání H. Š. (blanketní odvolání ze dne 12.8.2010 ve znění doplnění ze dne 19.8.2010). Odvolací důvody korespondují s žalobními body, tj. brojí zejména proti nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK CHKO Kokořínsko. Proto žalovaný před vydáním rozhodnutí požádal MŽP o závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu správy CHKO Kokořínsko.

MŽP postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrdilo závazné stanovisko AOPK CHKO Kokořínsko ze dne 24.5.2010, vydané podle § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona ochrany přírody a krajiny (potvrzení závazného stanoviska ze dne 6.12.2010, č.j. 2090/500/1083945/ENV/10). V odůvodnění MŽP uvedlo tak, jako v předchozím stanovisku ze dne 10.3.2010, že ze strany AOPK CHKO Kokořínsko nedošlo k žádnému pochybení a s jeho věcným posouzením navrhované stavby se plně ztotožnilo. MŽP dále zdůraznilo ust. § 149 odst. 1, 4 správního řádu a výnos ministerstva kultury ze dne 19.3.1976 s tím, že stavba elektropřípojky pilíře pro elektroměr by měla probíhat na pozemcích p.č. 530/1/ a 678/7 (pozn.: správně má být uvedeno 678/3), které se nacházejí ve III. zóně odstupňované ochrany CHKO Kokořínsko. Z tohoto důvodu je třeba postupovat podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětné pozemky jsou zároveň součástí ochranného pásma přírodní rezervace Kokořínský důl, zřízené v r. 1953, přičemž ochranné pásmo této rezervace nebylo vyhlášeno. Proto jej tvoří v souladu s § 37 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny území do vzdálenosti 50 m od hranic zvláště chráněného území a je tedy třeba nezbytný souhlas podle § 37 odst. 2 orgánu ochrany přírody. K poukazu žalobců na ustanovení § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 4 výnosu MK zdůraznilo, že dotčené pozemky nejsou ve IV. zóně odstupňované ochrany CHKO Kokořínsko a dále, že pro osadu Hradsko jako pro jedinou místní část obce Mšeno není ani zpracována územně plánovací dokumentace se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody, takže na tento případ nelze aplikovat ust. § 44 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 43 odst. 3 téhož zákona připouští, že v bližších ochranných podmínkách zvláště chráněných území lze vymezit činnosti a zásahy, které jsou vázány na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody. To lze chápat jen a pouze tak, že zde mohou být vymezeny ještě další v zákoně neuváděné činnosti a zásahy, pro které je třeba souhlas orgánu ochrany přírody, nikoliv, že toto ustanovení v návaznosti na výnos ministerstva kultury umožňuje zmírnit povinnosti dané pro realizaci staveb na území CHKO zákonem o ochraně přírody a krajiny. Konstatovalo, že CHKO Kokořínsko bylo zřízeno již v r. 1976, zákon o ochraně přírody a krajiny byl přijat v r. 1992 a aktuální znění ustanovení § 44 citovaného zákona platí od 1.1.2007. Z toho je zřejmé, že výnos MK, který dosud nebyl nijak změněn, nemůže odrážet změny v legislativě, které od r. 1976 proběhly. K tomu MŽP konstatovalo, že zákon o ochraně přírody a krajiny je právní předpis s vyšší zákonnou mocí, přičemž povinnosti z něj vyplývající nelze překonat ustanovením předpisů nižší právní moci, podzákonným či prováděcím předpisem, zde zřizovacím výnosem ministerstva. Proto bylo nezbytné, aby závazné stanovisko správy CHKO bylo pro předmětnou stavbu vydáno. K pochybení AOPK CHKO podle MŽP nedošlo ani v otázce věcného posouzení žádosti žalobců. Předmětné pozemky se nachází v intravilánu obce, převážná část pozemku p.č. 678/3 se nachází na skalním ostrohu, který je přímo na hranici památkové rezervace Kokořínský důl, přičemž je přístupný pouze od pozemku návesního prostoru na pozemku p.č. 530/1. Na pozemku se v současné době nenachází žádná stavba. Jak ostatně žalobci uvedli, kupovali pozemek v roce 1967 s vyhořelým hospodářským stavením, které nebylo obnoveno. Žalobci koupili pozemek ještě v době, kdy nebyla CHKO Kokořínsko zřízena a na území se nevztahovala žádná omezení vyplývající ze zařazení pozemku do CHKO. Je zřejmé, že už v té době se pozemek

nacházel na hranici památkové rezervace Kokořínský důl, vyhlášené v r. 1953, a v roce 1992 zařazené do kategorie přírodní rezervace ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. MŽP vyslovalo názor, že pokud žalobci předmětné pozemky využívali po jejich koupi v r. 1967 bez potřeby zavedení elektrické energie, mohou je tak využívat i v budoucnu. Realizace elektropřípojky a pilíře s elektroměrem na nich není nutná ani z důvodu nezbytné údržby, neboť tu lze provádět motorovou technikou na benzinový či naftový pohon, přičemž s ohledem na velikost pozemku nelze říci, že by její použití mělo nějaké zásadní negativní dopady na přírodu nebo životní prostředí jako takové. Pro údržbu pozemku by stačilo sekání 2x ročně, tuto techniku lze na pozemek dovézt. Z toho je patrné, že o pozemek pečovat lze, aniž by byla přípojka zřízena. Zavedení elektropřípojky by zvýšilo uživatelský komfort při využívání pozemku, což by ve svém důsledku mohlo znamenat jeho intenzivnější využívání a nežádoucí změny, jak na pozemku samotném, tak i v jeho sousedství směrem k přírodní rezervaci. MŽP nepřisvědčilo argumentům žalobců, že pozemek č.p. 678/3 je určen k zástavbě s tím, že situování konkrétně tohoto pozemku v intravilánu obce neznamena, že je na něm automaticky možná výstavba. Na pozemek se vztahují omezení vyplývající ze zákona o ochraně přírody a krajiny. Také s ohledem na zmíněný charakter a velikost pozemku si lze jen těžko představit realizaci stavby rodinného či rekreačního domu na něm. Ostatně správa CHKO o této skutečnosti žalobce informovala již ve svém vyjádření z 20.3.2007. Z pohledu orgánu ochrany přírody není podstatné, jakou územně plánovací informaci poskytl žalobcům stavební úřad, a je otázkou, zda mu vůbec bylo známo vyjádření orgánu ochrany přírody.

Za tohoto stavu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým skutkovým zjištěním a právnímu posouzení správního orgánu I. stupně plně přisvědčil.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobci podali návrh na vydání územního souhlasu a v probíhajícím územním řízení za tím účelem opatřovali podklady pro vydání souhlasu s navrhovanou stavbou oplocení a zděného pilíře elektrické přípojky. Souhlasné stanovisko AOPK správy CHKO prvostupňovému správnímu orgánu nepředložili, proto bylo stavebním úřadem vyžádáno. Toto stanovisko bylo ve vztahu k vydání územního souhlasu stavby zděného pilíře elektrické přípojky negativní. Při posouzení žalobních námitek soud vyšel ze shora citovaného stanoviska rozšířeného senátu NSS ve věci sp.zn. 2As 75/2009, neboť dospěl k závěru, že se v projednávané věci jedná o řetězící správní akty, kdy nepostačí jeden akt k tomu, aby bylo o návrhu žalobců rozhodnuto. K posouzení jejich návrhu a rozhodnutí stavebního úřadu bylo ve smyslu § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve spojení s § 90 téhož zákona třeba vyžádat závazné stanovisko DOS. Takovým závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu je závazné stanovisko k některým činnostem ve zvláště chráněných územích podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. S ohledem na zjištěný skutkový stav, kdy se jedná o umístění stavby ve III. zóně CHKO, v obci, která nemá schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody k této dokumentaci, proto nebylo možné použít ustanovení § 44 odst. 2 citovaného zákona, podle kterého závazné stanovisko podle odst. 1 není třeba. Jak vyplývá z předně uvedeného ust. § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jsou souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu (zákon o ochraně přírody a krajiny) závazným stanoviskem podle správního řádu. Podle odst. 15 téhož zákonného ustanovení jsou v řízeních podle jiných právních předpisů (v projednávané věci stavební zákon), v nichž mohou být dotčeny zájmy chráněné tímto zákonem, jsou orgány ochrany přírody dotčenými orgány. Významným dělítkem pro posouzení, zda se v projednávané věci jedná o závazné stanovisko ve formě samostatného správního rozhodnutí, a tedy podléhající samostatnému soudnímu přezkumu nebo, zda se jeho zákonnost prověřuje až v souvislosti s přezkumem finálního aktu, je skutečnost, zda jej zákon za samostatné správní rozhodnutí považuje či nikoliv. K tomu soud

poukazuje na dříve citované ust. § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, kde se mj. uvádí, že „závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu (pozn.: v projednávané věci stavební zákon), jsou závazným stanoviskem podle správního řádu, tedy podle § 149 tohoto zákona“. Dále se v témže zákonném ustanovení v odst. 15 uvádí, že v řízení podle jiných právních předpisů (pozn. : v projednávané věci podle stavebního zákona), v nichž mohou být dotčeny zájmy chráněné tímto zákonem, jsou orgány ochrany přírody dotčenými orgány státní správy. Lze tak uzavřít, že stanovisko AOPK správy CHKO bylo podkladovým úkonem, který byl vydán v rámci „ hlavního „ řízení - stavebního řízení ve věci projednání záměru žalobců v územním řízení, bylo závazným podkladem konečného rozhodnutí a soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) je umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s.. Závazné stanovisko AOPK bylo vydáno správním orgánem, který je k tomu nadán, neboť se pozemky, na nichž měla být umístěna stavba, nacházejí v kategorii zvláště chráněných území – v CHKO Kokořínsko a v přírodní rezervaci Kokořínský důl (§ 14 odst. 2 písm. b), d), příloha zákona o ochraně přírody a krajiny, výnos MK). Podle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se CHKO vymezují zpravidla na čtyři, nejméně však na tři zóny odstupňované ochrany přírody, přičemž první zóna má nejprísnější režim ochrany. Podle ustanovení § 37 odst. 1, 2 téhož zákona, pokud se ochranné pásmo přírodní rezervace nevyhlásí, je jím území do vzdálenosti 50 m od hranic zvláště chráněného území, přičemž ke stavební činnosti v tomto území je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Mezi účastníky není sporu o tom, že se pozemky, na kterých má být stavba pilíře nízkého napětí umístěna, nacházejí ve III. zóně odstupňované ochrany CHKO Kokořínsko. Současně platí, že obec nemá schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody k této dokumentaci ve smyslu § 44 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. V dané věci je žalobkyně vlastníkem pozemku, který je podle výpisu z KN ostatní plochou, neplodnou půdou (p.č. 678/3), dotčený pozemek je ostatní plochou, návsí (p.č. 530/1), oba pozemky náleží do III. zóny CHKO Kokořínsko a zároveň se nacházejí v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl. Pro stavební činnost na pozemcích je tak ve smyslu § 44 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Žalobní námitka proto není důvodná.

Soud nemohl přisvědčit ani procesním námitkám žalobkyně, podle kterých mělo být MŽP v odvolacím řízení spolu s jejím odvoláním zasláno i její vyjádření k negativnímu závaznému stanovisku AOPK, tato vyjádření si měl žalovaný obstarat nebo o ně žalobce požádat, poučení podkladového rozhodnutí mělo vady a konečně, že předmětné pozemky byly nesprávně označeny. Je tomu tak proto, že žalovaný postupoval zcela v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu, kdy po podání odvolání žalobců, které směřovalo proti obsahu závazného stanoviska AOPK správy CHKO, odvolání předložil MŽP jako nadřízenému správnímu orgánu AOPK spolu s vyjádřením správního orgánu I. stupně a ostatních účastníků řízení, nikoliv však odvolatelů, kteří své vyjádření v podaném odvolání již uvedli (blanketně dne 12.8.2010 ve znění doplnění ze dne 19.8.2010). Soud neshledal ani vady „Poučení“ závazného stanoviska AOPK správy CHKO, neboť je formulováno v souladu s ust. § 149 správního řádu. V poučení AOPK nadto žalobcům ozřejmila, že obsah závazného stanoviska lze napadnout odvoláním proti rozhodnutí příslušného stavebního úřadu, což žalobci učinili. O jejich odvolání bylo rozhodnuto zákonem stanoveným způsobem poté, kdy si odvolací správní orgán v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu správnost závěrů AOPK u jí nadřízeného správního orgánu ověřil. Nesprávné označení pozemku v potvrzujícím stanovisku MŽP u p.č. 678/7 namísto správného p.č. 678/3 je písařskou chybou ve smyslu § 70 správního řádu, kterou správní orgán jako zřejmou nesprávnost opraví na požádání účastníka nebo z moci úřední. Tomu, že se jedná o písařskou chybu, nasvědčuje i skutečnost, že na str. 4 téhož stanoviska MŽP již uvádí správně označení pozemku p.č. 678/3.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemohla být ani byla ani žalobkyní tvrzená vada závazného stanoviska AOPK, kde se uvádí, že p.č. 678/3 není určen k zástavbě a ani do budoucna není možné s výstavbou na pozemku počítat a dále proto, že předmětem územního řízení je umístění stavby v intravilánu obce, tedy v zastavěném území. Jak vyplývá z výpisu z KN založeného ve správním spisu je tento pozemek veden jako ostatní plocha, neplodná půda. Pokud tedy správní orgán v reakci na stanovisko žalobců uvedl své úvahy stran možné zastavěnosti pozemků, nebyl jeho postup v rozporu se zjištěným skutkovým a právním stavem nemovitostí. Je irelevantní, zda žalobci koupili předmětný pozemek jako stavební či nikoliv a zda na něm byla či nebyla umístěna stavba. Podstatný je jeho právní stav ke dni rozhodování správních orgánů obou stupňů a platná právní úprava, podle které na pozemku nelze vykonávat stavební činnost bez souhlasu orgánu ochrany přírody.

S ohledem na to, že závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu z r. 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, nemusí splňovat náležitosti ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

Žalobkyně poukazovala na význam vlastnického práva a nemožnost vykonávat jej v plném rozsahu. K tomu soud uvádí, že vlastnické právo požívá ochrany dle Listiny a Ústavy ČR, ale může být omezeno v nezbytném rozsahu ve veřejném zájmu a způsobem, který stanoví zákon. Takovým veřejným zájmem je i zájem na ochraně příznivého životního prostředí, který je předmětem úpravy zákona na ochranu přírody a krajiny, jakož i právních předpisů souvisejících. Žalobci v r. 1967 zakoupili pozemek, který byl již v té době součástí přírodní rezervace Kokořínský důl, zřízené v r. 1953. Následně se pozemky staly součástí CHKO Kokořínsko, zřízené podzákonným právním předpisem - výnosem MK v r. 1976. Zákon o ochraně přírody a krajiny byl přijat v r. 1992, aktuální znění ust. § 44 platí od 1.1.2007. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, když aplikovaly právní předpisy platné ke vydání jejich rozhodnutí, v nich respektovaly závazné stanovisko AOPK, které bylo k územnímu záměru žalobců vydáno, a na tomto podkladě stavbu zděného pilíře elektropřípojky na předmětných pozemcích zamítly.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem M. Š. a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní H. Š. a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť podmínky pro jejich přiznání nebyly splněny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O

kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. dubna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková